

Zdravotní způsobilost zaměstnance

Ztrátu povinnosti zaměstnance vykonávat sjednanou práci může založit pouze takový lékařský posudek (rozhodnutí orgánu státní zdravotní správy nebo orgánu sociálního zabezpečení), ze kterého vyplývá jednoznačný závěr o dlouhodobé ztrátě způsobilosti zaměstnance konat dosavadní práci (resp. přidělenou práci podle pracovní smlouvy); jen takový posudek může na straně jedné založit právo zaměstnance odmítnout výkon takové práce (bez možného postihu ze strany zaměstnavatele), a na straně druhé povinnost zaměstnavatele převést zaměstnance na jinou práci, případně s ním rozvázat pracovní poměr výpovědí ze zdravotních důvodů.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 2627/2007, ze dne 15.5.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně J. K., zastoupené advokátem, proti žalované A. P., spol. s r.o., zastoupené advokátkou, o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 13 C 104/2004, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. února 2007 č.j. 15 Co 14/2006-131, tak, že rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Dopisem ze dne 24.2.2004 žalovaná sdělila žalobkyni, že s ní okamžitě ruší pracovní poměr podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce. Porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem spatřovala v tom, že žalobkyně, která u ní byla zaměstnána na základě pracovní smlouvy ze dne 4.7.2001 jako „pracovník ostrahy“ s místem výkonu práce „B.“ a již dříve byla „opakovaně ústně napomenuta nadřízeným zaměstnancem panem Bc. M. P. pro nedbalý výkon strážní služby“, přes písemné výzvy jednatele žalované a upozornění na možnost rozvázání pracovního poměru „ode dne 4.2.2004 nenastoupila k výkonu práce (strážní služby podle předaného rozpisu služeb na měsíc únor 2004) na zakázkách A. B. a P. M. B.“, kam byla zařazena po skončení pracovní neschopnosti trvající od 31.1.2003 do 31.1.2004, a „k dnešnímu dni činí neomluvená absence žalobkyně celkem 15 dní, tj. 15 neomluvených služeb (směn)“. Odmítnutí výkonu práce žalobkyně (prostřednictvím advokáta) odmítla s odůvodněním, že „neodpovídá jejímu zdravotnímu stavu podle lékařského posudku“ (obsaženého v „Záznamu o jednání - posouzení zdravotního stavu ve smyslu § 8 zák. č. [582/1991 Sb.](#), v platném znění“ konaného před OSSZ dne 15.1.2004) a že „není pro ni vhodná“. Práce na zakázkách pro A. B. a P. M. B. přitom podle názoru žalované „plně respektuje závěry“ výše zmíněného Záznamu o jednání ze dne 15.1.2004 (jde o práci v denních hodinách a ve vyhřátých prostorách), kdežto žalobkyni požadovaná práce na zakázce I. pro další v. p. ve z., na níž pracovala předtím, než byla uznána práce neschopnou, těmto závěrům „neodpovídá“, neboť jde o práci v noci a navíc se jedná o pochůzkovou činnost vně objektu, při které jsou pracovníci ostrahy vystaveni nepříznivým klimatickým vlivům. Současně žalovaná „musí v této situaci s politováním konstatovat, že žalobkyně doposud nenavštívila jejího závodního lékaře MUDr. S., ačkoli o to byla požádána (vedoucím fyzické ostrahy) panem M.“.

Žalobkyně se domáhala, aby bylo určeno, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné, a aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu mzdy podle ustanovení § 61 odst. 1 zák. práce. Žalobu odůvodnila zejména tím, že po ukončení pracovní neschopnosti ji žalovaná odmítla zařadit na původní pracoviště a zařadila ji bez ohledu na její současný zdravotní

stav na práci na provozovně A., kde se žalobkyně „měla pohybovat nepřetržitě 12 hod. a hlídat, zda nedochází ke krádežím apod.“. Poté, co jí žalovaná dne 3.2.2004 doručila na provozovnu A. rozpis služeb „v výhrůžkou udělení absencí“ (což „lze kvalifikovat jako účelové, šikanózní, s cílem přinutit žalobkyni ukončit pracovní poměr ze své strany“), žalobkyně „měla snahu na tuto službu nastoupit a zúčastnila se tzv. školení“, avšak „po dvou hodinách stání a chození musela zbytek pracovní doby vzdát pro nesmírné bolesti pohybového aparátu“, neboť - „jak vypovídá posouzení zdravotního stavu pro přiznání Č.“ - žalobkyně trpí potížemi na nohou a páteři, pro které pro ni „není vhodná“ fyzicky náročná práce, manipulace s břemeny, trvale ve stoje s přetěžováním dolních končetin, v nepříznivých klimatických podmínkách a v noci. Protože žalovaná „žádným způsobem nereflektovala na výčet tzv. negativních prací“, které žalobkyně nemůže v důsledku částečné invalidity vykonávat, nemohla se žalobkyně dopustit vytčených neomluvených absencí, jestliže její pracovní zařazení neodpovídalo jejímu zdravotnímu stavu a „trvale se domáhala nástupu vhodné práce“.

Městský soud v Brně (poté, co řízení o náhradu mzdy vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí) rozsudkem ze dne 7.7.2005 č.j. 13 C 104/2004-106 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady řízení ve výši 6.396,25 Kč k rukám advokátky žalované. Soud prvního stupně vycházel z názoru, že žalobkyně si v rámci svého pracovního zařazení „nemůže určovat, kam má být zařazena, když navíc její zařazení je ztíženo lékařským posudkem, který okruh vhodného pracovního místa u žalované, která zajišťuje ostrahu různých objektů, značně omezuje“. Žalobkyně podle mínění soudu „volila nevhodný způsob protestu proti pracovnímu zařazení“, když nenastoupila přes veškeré výzvy do práce a odmítla se dostavit k závodnímu lékaři, který by se mohl „kvalifikovaně vyjádřit“ k druhu práce i subjektivně udávaným potížím žalobkyně, které nejsou ve zdravotnické dokumentaci, případně stanovit další omezení. Protože podle vyjádření závodního lékaře MUDr. R. S., které bylo vypracováno jen na základě lékařské zprávy předložené advokátkou žalobkyně, mohla žalobkyně vykonávat práci „takovou, jakou jí žalovaná nabídla“ (tj. strážní službu v supermarketech A. a P. M. v B., jejíž „náplň odpovídala nálezu z LPK“), a protože „nebylo prokázáno“, že by se žalovaná, již v den dání předmětného okamžitého zrušení pracovního poměru „nebylo známo“, že byl žalobkyni z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu přiznán částečný invalidní důchod, chovala vůči žalobkyni diskriminačně, dospěl soud prvního stupně k závěru, že „žaloba není důvodná“.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6.2.2007 č.j. 15 Co 14/2006-131 rozsudek soudu prvního stupně „v napadeném výroku I.“ změnil tak, že žalobě vyhověl, a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 12.750,- Kč k rukám advokáta. Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že pokyn žalované k fyzickému výkonu práce na prodejně A. podle rozpisu služeb předaného žalobkyni dne 4.2.2004 byl sice „souladný s uzavřenou pracovní smlouvou“ (neboť nedošlo ke změně druhu práce ani místa výkonu práce), avšak šlo o druh práce „nevhodný ve vztahu k zdravotnímu stavu žalobkyně“, a proto bylo povinností žalované „postupovat dle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zák. práce“ a převést žalobkyni na jinou práci. Odvolací soud přitom vycházel z „objektivně prokázaného zdravotního stavu žalobkyně“, který „je nutno zohlednit bez ohledu na vědomost zaměstnavatele o něm“ a který „jednoznačně vyplývá“ z listinného důkazu - „záznamu o jednání, posouzení zdravotního stavu ve smyslu ust. § 8 zák. č. [582/1991](#) Sb.“ ze dne 15.1.2004, a dovodil, že žalobkyně „nadále sjednaný druh práce - pracovník ostrahy nemohla vykonávat, a to i za situace, že by tato práce nebyla vykonávána v noci“. Jedná se totiž o práci, při které se provádějí delší pochůzky, případně jde o práci konanou vestoje (při dozoru prodejny), a tudíž při tomto druhu práce - jak zdůraznil - „evidentně“ dochází k přetěžování dolních končetin; okolnost, že by žalobkyni eventuelně byly umožňovány častější přestávky k sezení na chráněném místě a přidělovány kratší směny, „nejsou pro právní posouzení významné“. Jestliže tedy žalobkyně za daného stavu „neuposlechla pokyn zaměstnavatele, který nebyl v souladu s právními předpisy“, pak podle názoru odvolacího soudu „nemohla porušit pracovní kázeň“ a „nevznikly jí vytčené neomluvené absence“; proto určil,

že okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 24.2.2004 je neplatné.

V dovolání proti tomuto rozsudku odvolacího soudu žalovaná namítala, že ve vztahu k žalobkyni splnila veškeré povinnosti a po ukončení pracovní neschopnosti jí přidělila takovou práci, která podle vyjádření závodního lékaře MUDr. S. „není prací fyzicky nikterak náročnou“. Zdůraznila, že od žalobkyně nikdy (ani v průběhu soudního řízení) neobdržela lékařský posudek nebo rozhodnutí orgánu státní zdravotní správy nebo sociálního zabezpečení o tom, že žalobkyně je částečně invalidní, nýbrž že obdržela pouze „Záznam o jednání, posouzení zdravotního stavu ve smyslu ust. § 8 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění“ ze dne 15.1.2004, který však „není ani lékařským posudkem ani rozhodnutím příslušného orgánu“, a kromě toho je z něj zřejmé, že žalobkyně je posuzována jako „dělnice“ a nikoli jako „pracovník ostrahy“. Zmíněný záznam o jednání, ze kterého vyplývají určitá pracovní omezení žalobkyně, byl navíc žalované doručen „s výrazným časovým posunem“ (po uplynutí 20-ti dnů ode dne jeho vystavení) až poté, co žalobkyně dne 4.2.2004 obdržela rozpis služeb na prodejně A., přičemž „z provedeného dokazování vyplývá“, že žalovaná ihned učinila „bezodkladné kroky vedoucí k tomu, aby byla žalobkyni přidělována přiměřená práce odpovídající závěrům záznamu o jednání“. Za tímto účelem ve věci pracovního zařazení žalobkyně bylo dne 5.2.2004 jednatelem žalované vydáno interní sdělení, ve kterém bylo vedoucím fyzické ostrahy uloženo přidělovat žalobkyni pouze denní práci, v teple, bez trvalé práce ve stoje s přetěžováním dolních končetin, kombinovanou prací ve stoje a v sedě a kratší směny. Žalovaná tak „plně respektovala“ závěry uvedené v záznamu o jednání a zařadila žalobkyni k výkonu práce na objekty A. B. a P. M. B., která odpovídá zdravotnímu stavu žalobkyně, zatímco žalobkyní požadované původní pracovní zařazení na objektu I. pro další v. p. ve z. je „v přímém rozporu se závěry zmíněného záznamu o jednání“. V této souvislosti nelze podle názoru dovolatelky opominout ani skutečnost, že se žalobkyně přes několikráté výzvy žalované nedostavila k závodnímu lékaři MUDr. S., který zná podmínky u žalované a „je sám zákonem povolán k tomu, aby posoudil, zda je daná osoba (žalobkyně) způsobilá k výkonu konkrétní pracovní náplně“. Tím, že žalobkyně jmenovaného závodního lékaře nikdy nenavštívila, „vlastně plně popřela úlohu tzv. závodního lékaře“, který smluvně zajišťuje pro zaměstnance žalované lékařskou péči a „jako takový nejlépe ví, jaká práce je u žalované vykonávána a jaká práce by tak byla pro žalobkyni vhodná“ s ohledem na její zdravotní stav. Za této situace tudíž podle mínění žalované „neexistoval žádný zákonný podklad, na základě kterého by bylo zřejmé, jaké práce je žalobkyně schopna vykonávat“. Kromě toho žalovaná „spatřuje zásadní chybu při rozhodování soudů“ rovněž v tom, že žaloba v této věci byla podána neoprávněnou osobou, neboť plná moc pro advokáta JUDr. B., kterou žalobkyně přiložila k žalobě, je zvláštní plnou mocí pro správní řízení, nikoliv pro řízení ve věcech občanskoprávních. Ačkoliv žalobkyně byla na tuto skutečnost upozorněna soudem prvního stupně a vyzvána k předložení „nové plné moci“, dosud ji nedoložila. Dovolatelka se ovšem domnívá, že tato vada řízení „nemohla a nemůže být zhojena novou plnou mocí“. Žalovaná navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený měnící rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů v tomto směru dovolatelka nezpochybňuje), že na základě pracovní smlouvy ze dne 4.7.2001 žalobkyně pracovala u žalované jako „pracovník ostrahy“ s místem výkonu práce „B.“. Do 31.1.2003, než byla uznána práce neschopnou, žalobkyně vykonávala ostrahu objektu I. pro další v. p. ve z. v B.; jednalo se částečně o noční práci ve 12-ti hodinových směnách (od 18:00 do 6:00 hodin) s povinností vykonat každou hodinu převážně venkovní občůzku objektu v trvání cca 40-45 minut. Dne 30.1.2004 byla pracovní neschopnost žalobkyně ukončena z důvodu uplynutí podpůrní doby a žalovaná ji dopisem ze

dne 2.2.2004 vyzvala k nástupu do zaměstnání k výkonu ostrahy prodejen A. a P. M. v B.; jednalo se o práci ve dne v 6-ti až 12-ti hodinových směnách s průběžnými obchůzkami uvnitř prodejny s možností oddechu v k tomu určené místnosti. Žalobkyně dne 3.2.2004 tuto práci po dvou hodinách jejího výkonu odmítla s odůvodněním, že neodpovídá jejímu aktuálnímu zdravotnímu stavu. Dopisem doručeným žalované dne 4.2.2004 žalobkyně (prostřednictvím advokáta) požádala žalovanou o přidělování práce, kterou dříve vykonávala na objektu I. pro další v. p. ve z., a k dopisu přiložila „Záznam o jednání - posouzení zdravotního stavu ve smyslu § 8 zák. č. [582/1991](#) Sb., v platném znění“ konaného před OSSZ dne 15.1.2004, podle kterého „je částečně invalidní dle § 44 odst. 1 zák. práce č. [155/1995](#) Sb. v platném znění“ (za osobu částečně invalidní byla žalobkyně uznána zpětně k 6.10.2003), neboť „z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33%“; v „posudkovém zhodnocení“ se - mimo jiné - uvádí, že pro žalobkyni (posuzovanou „jako dělnice“) „není vhodná fyzicky náročná práce, manipulace s břemeny, trvale ve stoje, s přetěžováním dolních končetin, v nepříznivých klimatických podmínkách, v noci“. Nato žalovaná vyzvala žalobkyni, aby se za účelem posouzení jejího zdravotního stavu dostavila ke zdravotní prohlídce k závodnímu lékaři žalované MUDr. R. S.; žalobkyně výzvě žalované nevyhověla a do práce se již nedostavila. Dopisem ze dne 24.2.2004, doručeným žalobkyni dne 25.2.2004, žalovaná s žalobkyní okamžitě zrušila pracovní poměr podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce, které odůvodnila především tím, že žalobkyně „ode dne 4.2.2004 nenastoupila k výkonu práce (strážní služby podle předaného rozpisu služeb na měsíc únor 2004) na zakázkách A. B. a P. M. B.“, přičemž „k dnešnímu dni činí neomluvená absence žalobkyně celkem 15 dní, tj. 15 neomluvených služeb (směn)“.

Projednávanou věc je třeba posuzovat - s ohledem na to, že předmětem řízení je okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobkyni dopisem žalované ze dne 24.2.2004, který žalobkyně převzala dne 25.2.2004 - podle zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 1.3.2004, tj. do dne, než nabyl účinnosti zákon č. [46/2004](#) Sb., kterým se mění zákon č. [65/1965](#) Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [312/2002](#) Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů (srov. § 364 odst. 1, 2 zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce) - dále jen „zák. práce“.

Podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce zaměstnavatel může okamžitě zrušit pracovní poměr jen výjimečně, a to pouze tehdy, porušil-li zaměstnanec pracovní kázeň zvláště hrubým způsobem.

Podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce, může zaměstnavatel se zaměstnancem okamžitě zrušit pracovní poměr jen tehdy, jestliže se zaměstnanec dopustil porušení pracovní kázně. Povinnost dodržovat pracovní kázeň patří k základním povinnostem zaměstnance vyplývajícím z pracovního poměru [srov. § 35 odst. 1 písm. b) zák. práce] a spočívá v plnění povinností, které jsou stanoveny právními předpisy (zejména ustanoveními § 73, § 74, § 75 zák. práce), pracovním řádem, pracovní smlouvou nebo pokynem nadřízeného vedoucího zaměstnance. Má-li být porušení pracovní kázně právně postižitelné jako důvod k rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, musí být porušení pracovních povinností ze strany zaměstnance zaviněno (alespoň z nedbalosti) a musí dosahovat určitý stupeň intenzity.

Mezi základní povinnosti zaměstnance patří povinnost podle pokynů zaměstnavatele konat osobně práce podle pracovní smlouvy ve stanovené pracovní době [§ 35 odst. 1 písm. b), § 73 odst. 1 písm. a), b) zák. práce]. Naproti tomu zaměstnavatel je - mimo jiné - povinen nepřipustit, aby zaměstnanec vykonával práce, jejichž výkon by neodpovídal jeho schopnostem nebo zdravotní způsobilosti [§ 133 odst. 1 písm. a) zák. práce]. Z uvedeného je zřejmé, že porušení pracovní kázně tím, že podle pokynu zaměstnavatele odmítá v pracovní době osobně konat práce podle pracovní smlouvy (nebo vůbec nastoupit do práce a být přítomen na svém pracovišti), se může zaměstnanec dopustit mimo jiné jen tehdy, má-li podle pokynu zaměstnavatele vykonávat ty práce, pro jejichž výkon je (objektivně)

zdravotně způsobilý. Odmítnutí výkonu práce, byť dohodnuté v pracovní smlouvě, pro jejíž výkon není zaměstnanec zdravotně způsobilý, tedy není porušením pracovní kázně, a tudíž ani důvodem pro rozvázání pracovního poměru pro porušení pracovní kázně (srov. právní názor vyjádřený v rozsudku býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 30.3.1979, sp. zn. 5 Cz 12/79, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod poř. č. 31, ročník 1980). Obdobně - s ohledem na shora podaný výklad - nemůže být posouzena jako neomluvená (a tedy porušení pracovní kázně) ani případná nepřítomnost zaměstnance v práci, kterou zaměstnanec vzhledem ke svému zdravotnímu stavu (objektivně) není schopen vykonávat.

V projednávané věci bylo - jak výše uvedeno - zjištěno, že žalobkyně poté, co její ošetřující lékař (po uplynutí podpůrní doby) ukončil její pracovní neschopnost ke dni 30.1.2004, odmítla výkon práce (ostrahu vnitřních prostor prodejen A. a P. M. v B.) přidělené v souladu pracovní smlouvy (sjednaným druhem práce a sjednaným místem jejího výkonu) s odůvodněním, že pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav není schopna tuto práci vykonávat. Pro závěr o tom, zda se žalobkyně tímto jednáním (kterým žalovaná odůvodnila předmětné okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 25.2.2004) dopustila porušení pracovní kázně, bylo nezbytné postavit najisto, zda žalobkyně byla nebo nebyla ve dnech 4.2.2004 - 24.2.2004 vzhledem ke svému zdravotnímu stavu schopna (způsobilá) vykonávat přidělenou práci podle pracovní smlouvy. Pro uvedený závěr přitom není podstatné, zda její ošetřující lékař ukončil (ryze z formálních důvodů po uplynutí podpůrní doby) její pracovní neschopnost ke dni 30.1.2004, ani případně zjištění o tom, zda byla nebo nebyla rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení dodatečně označena za osobu částečně invalidní, ale pouze to, zda zdravotní stav žalobkyně umožňoval, aby konala ty (přidělené) práce, ke kterým byla podle pracovní smlouvy povinna.

Je mimo pochybnost, že objektivizaci vztahu práce, kterou zaměstnanec dosud vykonával, případně je povinen podle pracovní smlouvy vykonávat, k jeho zdravotnímu stavu, svěřuje zákon odbornému posouzení ve formě lékařského posudku nebo rozhodnutí orgánu státní zdravotní správy nebo orgánu sociálního zabezpečení. Vyplývá-li z posudku, že zaměstnanec vzhledem ke svému zdravotnímu stavu pozbyl dlouhodobě způsobilost konat dosavadní práci, že tedy pozbyl dlouhodobě způsobilost konat dále dosavadní (přidělenou) práci podle pracovní smlouvy, dochází k suspenzi druhu práce podle pracovní smlouvy; tomu, že zaměstnanec není nadále povinen vykonávat sjednanou práci, na druhé straně odpovídá, že zaměstnavatel ztrácí oprávnění tuto práci zaměstnanci přidělovat. Uvedené následky však může založit pouze takový lékařský posudek (rozhodnutí orgánu státní zdravotní správy nebo orgánu sociálního zabezpečení), ze kterého vyplývá jednoznačný závěr o dlouhodobé ztrátě způsobilosti zaměstnance konat dosavadní práci (resp. přidělenou práci podle pracovní smlouvy); jen takový posudek může na straně jedné založit právo zaměstnance odmítnout výkon takové práce (bez možného postihu ze strany zaměstnavatele), a na straně druhé povinnost zaměstnavatele převést zaměstnance na jinou práci podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zák. práce, případně s ním rozvázat pracovní poměr výpovědí ze zdravotních důvodů podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zák. práce.

Oproti tomu lékařský posudek, ze kterého nelze dovodit jednoznačné stanovisko o dlouhodobé ztrátě způsobilosti zaměstnance konat práci, kterou byl povinen vykonávat podle pracovní smlouvy, a který se vyjadřuje jen k tomu, do jaké míry je dosavadní práce z hlediska jeho zdravotního stavu pro zaměstnance vhodná, popřípadě se - jako je tomu v posuzované věci - vyjadřuje jen v obecné rovině, za jakých podmínek může být zaměstnanec vůbec pracovně činný, může účastníkům pracovního poměru založit pouze možnost převedení na jinou práci nebo pracoviště, jestliže o to zaměstnanec požádá; do té doby, než provozní možnosti zaměstnavatele dovolí takové žádosti vyhovět (srov. § 40 zák. práce), je zaměstnanec povinen konat práci podle pracovní smlouvy.

Ze shora podaného výkladu je zřejmé, že pro závěr o tom, zda se žalobkyně jednáním uvedeným v okamžitém zrušení pracovního poměru ze dne 25.2.2004 (odmítáním konat přidělenou práci podle

pracovní smlouvy) dopustila porušení pracovní kázně, nepostačovalo - jak se mylně domníval odvolací soud - zjištění z listinného důkazu - „Záznamu o jednání, posouzení zdravotního stavu ve smyslu § 8 zák. č. [582/1991](#) Sb., v platném znění“ konaného před OSSZ dne 15.1.2004, jehož předmětem bylo „řízení o přechodu z PN do invalidity na základě vlastní žádosti občana podle § 93 zák. č. [582/1991](#) Sb. v platném znění“. Výsledkem posouzení zdravotního stavu žalobkyně byl totiž obecný závěr, že v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pro žalobkyni „není vhodná fyzicky náročná práce, manipulace s břemeny, trvale ve stoje, s přetěžováním dolních končetin, v nepříznivých klimatických podmínkách, v noci“. Toto posudkové zhodnocení způsobilosti žalobkyně k práci mající spíše povahu doporučení (srov. použité slovního vyjádření „není vhodná...“) totiž neodpovídá na to, zda právě konkrétní přidělená práce, kterou měla žalobkyně podle pracovní smlouvy konat, byla tou prací, kterou jí její tehdejší zdravotní stav neumožňoval vykonávat. Žalobkyně byla navíc posuzována „jako dělnice“, tedy ve vztahu k druhu práce, který u žalované nikdy nevykonávala, ani jej podle pracovní smlouvy nebyla povinna konat. Odvolacímu soudu lze přisvědčit, že zaměstnavatel je bezpochyby povinen respektovat závěry lékařského posudku vydaného v souladu s právními předpisy, avšak, nebylo-li z něj v daném případě zřejmé, jaké konkrétní práce podle pracovní smlouvy žalovaná může žalobkyni s ohledem na její zdravotní stav přidělit, bylo třeba žalované umožnit, aby vzniklou nejasnost odstranila.

Odmítla-li žalobkyně dne 3.2.2004 výkon práce podle pracovní smlouvy s poukazem na lékařský posudek, který byl podkladem pro rozhodnutí o přiznání částečné invalidity a neobsahoval jednoznačné zhodnocení její zdravotní způsobilosti ve vztahu k práci podle pracovní smlouvy, žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když - za situace, kdy se žalobkyně cítila schopna vykonávat práci pracovnice ostrahy na pracovišti v I. pro další v. p. ve z. (kterou konala před nástupem do pracovní neschopnosti), ale naopak se necítila schopna vykonávat po ukončení pracovní neschopnosti přidělenou práci pracovnice ostrahy v objektu prodejny A. - vyzvala žalobkyni, aby navštívila jejího závodního lékaře MUDr. R. S. Okolnost, že žalobkyně výzvě žalované nevyhověla, má za následek, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně pozbyla podle lékařského posudku dlouhodobě způsobilost konat dosavadní práci, a že tedy byla oprávněna odmítnout výkon práce pracovnice ostrahy vnitřních prostor prodejen A. a P. M. v B. podle předaného rozpisu služeb na měsíc únor 2004. Z těchto důvodů je třeba její nepřítomnost v práci v době, kdy s ní žalovaná okamžitě zrušila pracovní poměr, a ve dnech předcházejících hodnotit jako neomluvené zameškání práce, tedy porušení pracovní kázně se všemi důsledky z tohoto vyplývajícími, včetně možnosti jednostranného rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele.

Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu není správný. Nejvyšší soud České republiky jej proto podle ustanovení § 243b odst. 2 část věty za středníkem o.s.ř. zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)